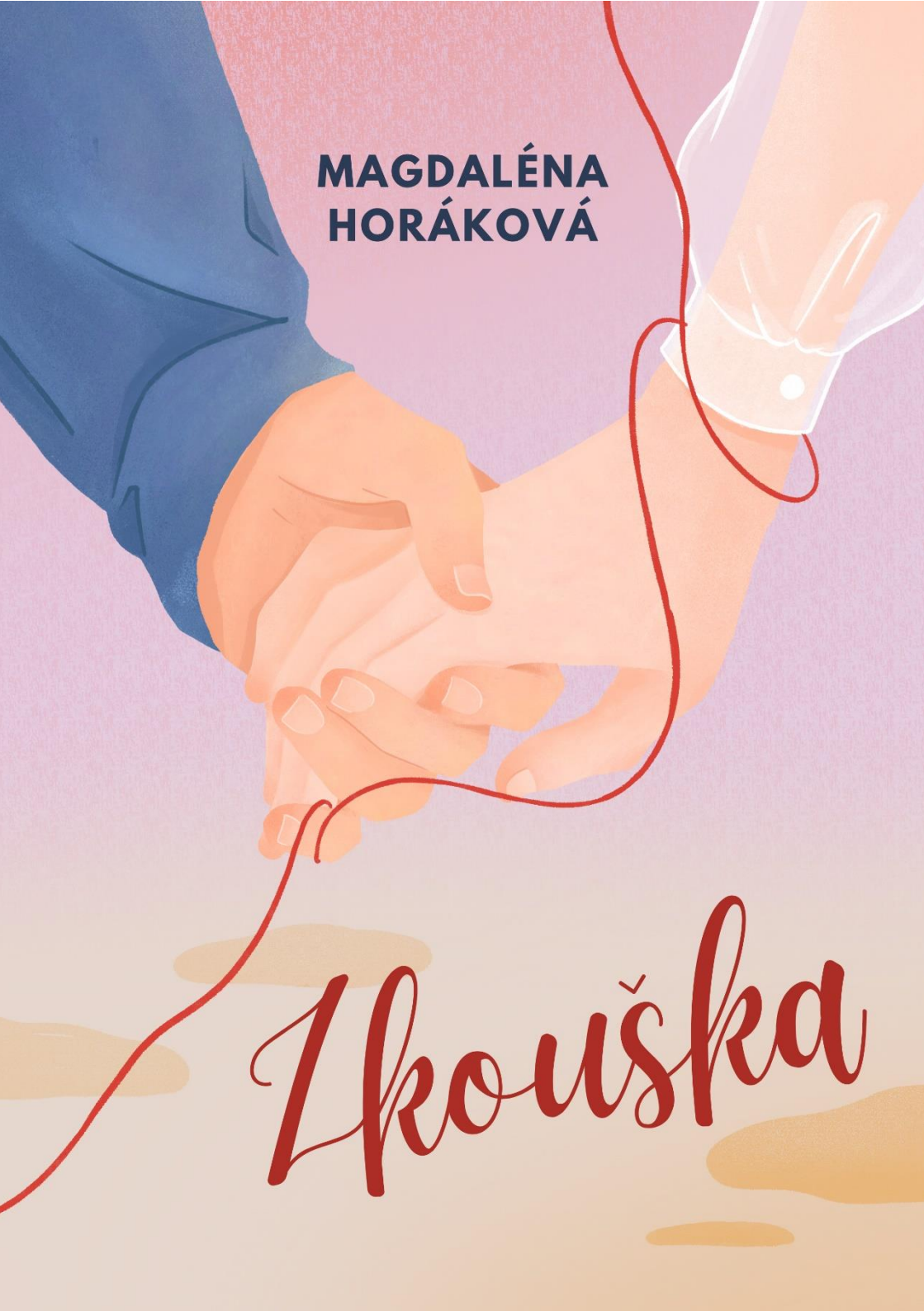

MAGDALÉNA
HORÁKOVÁ

Lkouška

ZKOUŠKA

Magdaléna Horáková

1. KAPITOLA

„Šest, pět, čtyři...“

Sborový odpočet se rozléhá celou ulicí. Obyvatelé okolních domů zvědavě vystrkují hlavy z oken. Někteří se hlasitě přidávají, jiní se tváří popuzeně, jako postarší paní s natáčkami na prošedivělých vlasech a ve světlé flanelové noční košili neurčité barvy s výraznými růžičkami ve výstřihu, která na nás pořvává, že zavolá policii, jestli okamžitě nesklapnem. Ve všem tom hluku se však její podrážděný hlas ztrácí.

„Tři, dva...“

Opřu se o venkovní stěnu baru, z něhož jsme před chvílí vyšli, a zhluboka se nadechnu chladného vzduchu. Rozhlédnu se po lidech, se kterými jsem sice strávila celý večer, ale přesto je vůbec neznám. O nějaké seznamování jsem v uplynulých hodinách nestála ani já, natož oni. Rozhodně tomu nepřispěl ani fakt, že jsem jako jediná z nich zůstala střízlivá, za což jsem si vysloužila celou řadu rýpavých poznámek. Ačkoliv se mě můj milovaný přítel, na kterého jsem momentálně parádně nakrknutá, pokoušel alespoň na začátku zastat, s přibývajícím množstvím alkoholu se jejich posměšky stupňovaly, až jsem se nakonec rozhodla držet od nich dál. Poslední půl druhou hodinu před půlnocí jsem nudu a frustraci zaháněla živou, a dalo by se snad říct že i podnětnou, konverzací s barmanem.

Kdyby bylo po mém, rozhodně bych poslední den v roce nestrávila tímto způsobem. Jenže k mé smůle byl s výběrem dnešního programu na řadě Vojta. A ten si nenechal ujít příležitost vypadnout někam ven a společně se svou „starou partou“, jak poněkud nadneseně nazývá své bývalé spolužáky z vysoké, si pořádně přihnout. Viděla jsem se s těmi lidmi poprvé a už teď je mi jasné, že další takové setkání s lehkým srdcem oželím.

„Jedna!“

S posledním výkřikem se začne ozývat cinkání skleniček. Všichni se na sebe vzájemně vrhají, aby si do nového roku popřáli jen to nejlepší, a nezapomenou si u toho vyměňovat opilecká objetí a v některých případech i velmi odvážné polibky.

„Krásný nový rok, lásko!“ Vojta se ke mně připotácí s rozpráženými pažemi. Pokusí se mě obejmout, ale ztratí rovnováhu, takže na mě spíš upadne. Kdybych nestála u zdi, odporoučíme se oba k zemi.

„Tobě taky,“ odpovím nevrle a setřesu ho ze sebe zrovna ve chvíli, kdy se mě pokusí políbit, takže mi jeho rty přistanou někde na bradě. Pobaveně se tomu zasměje. Pak svůj pokus zopakuje a tentokrát se skutečně trefí na ústa. Alkohol z něj doslova čpí. Stačí, aby na mě jedinkrát dýchl, a mám pocit, jako bych taky měla v krvi minimálně půl promile.

Vojta mi však nehodlá věnovat víc své pozornosti. Studenou rukou mi přeje po tváři a vrávoravým krokem se přesune k jedné ze svých kamarádek, aby náležitě, a na můj vkus až příliš důvěrně, popřál i jí.

Když vidím, jak se na něj ta podnapilá nána věší, div hlasitě neskrípu zuby.

Počítala jsem, že dnešní večer bude jedna velká jízda. Ostatně mě na to Vojta několikrát upozorňoval a přidal i varování, že nehodlá celý večer popíjet Colu a sedět v koutě. Chtěl si to pořádně užít se vším všudy. Právě z toho důvodu také padla povinnost řízení na mě. Nečekala jsem však, že se hodinu po našem příchodu do baru zlije jako dobytek a následně se tak bude i chovat. Ještě nikdy jsem ho v takovém stavu neviděla.

A teď nemůžu uvěřit vlastním očím...

Vyvádí, jako by to ani nebyl on!

Kousek od nás někdo začne odpalovat ohňostroj. Zvednu hlavu a zadívám se na barevné růžice, které se objevují na černé obloze. Vojta se mezitím přesune k další ze svých kamarádek, neustále se smějící blondýně s bujným poprsím, hrdě vystaveným v obrovském výstřihu, který i venku odmítá zakrýt bundou či šálou, ačkoliv je pár stupňů pod nulou, a přeje jí snad nejvášnivějším způsobem, jakého je momentálně schopný.

V očích mě zaštípou slzy vzteku.

Nejradši bych mu dala pár facek!

„Tak zpátky dovnitř a pokračujeeem,“ zavelí rozverně drobná černovláška. Nejspíš se jmenuje Klára, ale ruku do ohně bych za to nedala. Od samého začátku mi byla nesympatická, takže jsem vyhodnotila jako zbytečnost pamatovat si její jméno. Všichni ji s hlasitými projevy souhlasu následují.

Vojta se konečně přestane věnovat uhihňané prsatici a spěšně, jak jen mu to jeho podnapilý stav dovolí, přijde ke mně. Ovine mi paži kolem pasu, čímž se na mě částečně pověsí, a snaží se mě vtáhnout do davu. Okamžitě se jeho pokusu vzepřu, takže zatímco ostatní postupně pohltní vchodové dveře baru, já a Vojta zůstaneme stát venku.

„My dva už dovnitř nepůjdeme,“ rozhodnu.

„Proč ne?“ nechápe.

„Myslím, že je nejvyšší čas, abychom jeli,“ oznámím mu nesmlouvavě.

„Dáme si ještě drink a pak pojedeme!“ Znovu se mě pokusí nasměrovat do barových dveří.

„Nedáme si ještě drink! Pojedeme hned.“

„Ale já nechci jet,“ zakňourá a dupne si jako malé nespokojené děcko. Opilecky přitom zavravorá. Mám co dělat, abych se pod jeho vahou nezhroutila k zemi jako pytel brambor.

„Pak budeš muset přenocovat v baru pod stolem. Já totiž odjíždím a je mi jedno, jestli s tebou, nebo bez tebe.“

„Jsi hrozný suchar!“

„A ty nechutný ožrala!“

Vojta se rozesměje, jako bych právě řekla vtip století. Jelikož má obličej těsně u mého, zalehne mi v uchu.

„Teď jsi mi to teda nandala,“ škytne.

Stisknu čelist pevně k sobě. Nijak jeho výlev nekomentuju. Raději ho nasměřuju k autu a pobídnu k chůzi. Dá mi to pořádně zabrat. Vojta na mě totiž visí čím dál víc. Ujít i těch pouhých pár metrů k našemu Seatu mi tak přijde jako překonat neuvěřitelnou štreku.

Otevřu zadní dveře a chci Vojtu nějak vmanévrovat dovnitř, když se zase začne vzpírat.

„Já ještě nechci jet,“ zavrčí. Na protest se rozpraženými rukama chytí rámu, čímž mi znemožní prakticky jakkoliv s ním pohnout.

Z úst mi unikne podrážděné zamručení. Nejradši bych ho na místě propleskla, aby se aspoň trochu vzpamatoval.

„Nastup do toho auta, prosím,“ zakvílím zoufale. Znovu se do Vojty opřu a pokusím se ho zastrkat na zadní sedadlo. Vzhledem k tomu, že je o hlavu vyšší a asi tak o třicet kilo těžší než já, je můj pokus neúspěšný.

Zničehonic si Vojta klekne na sedačku a protějším okýnkem se zahledí ven. Než se stihnu začít radovat, že se konečně uvolil ke spolupráci, vyskočí zase na nohy a upře svůj zrak na to samé místo přes střechu auta.

„Vítku,“ zařve tak hlasitě, až leknutím nadskočím.

Má chvilková nepozornost zapříčiní, že se kolem mě Vojta prosmekne a začne vrávorat ke klukovi, který stojí na protějším chodníku vedle partičky pokuřující před dalším z mnoha podniků, kde se dnes konala bujará silvestrovská oslava. Když vstupuje do silnice, nenamáhá se ani rozhlédnout. Řidiči černého Volva se jen tak tak podaří Vojtovi vyhnout. Samozřejmě na to svůj názor vyjádří hlasitým zatroubením. Vojtovi je to absolutně fuk. Za odjíždějícím autem se ohlédne a ukáže vztyčený prostředníček. Pak jeho potácivá chůze opět nabere směr k neznámému klukovi. Ten poslušně vyčkává, až k němu Vojta dojde.

Vzápětí sleduju, jak můj podnapilý přítel neznámého otituluje několika nelichotivými výrazy, načež do něj začne strkat.

„To si snad děláš srandu!“ zakřičím.

Představa, že se k tomu všemu chystá ještě s někým porvat, ve mně vyvolá citelný záchvěv paniky. Rozběhnu se k nim, i když v kozačkách na vysokém podpatku to jde opravdu ztuha, abych to zarazila, dokud je čas.

„Jsi nehorázná svině,“ pronáší zrovna Vojta k onomu neznámému, který ho pozoruje s ledovým klidem v obličeji. Jeho výraz mě na několik vteřin úplně vyvede z míry.

Je mi totiž něčím povědomý...

Až příliš povědomý...

„Jak po tom všem vůbec můžeš sám se sebou vydržet?“ doráží na něj Vojta.

„Proboha, už toho nech!“ vyjedu na něj vztekle a popadnu ho za paži. Hlas mi přeskočí. Vzápětí vypustím z pusy větu, při níž si připadám jako učitelka z mateřské školky: „Okamžitě se tady pánovi omluv a jdeme! Nemůžeš křičet na cizí lidi!“

„Nikam nejdu,“ odsekne Vojta, aniž by se na mě obtěžoval podívat. Jeho pozornost stále zaměstnává neznámý kluk přibližně našeho věku. Zatímco Vojta na jeho účet opět zamumlá několik neslušných slov, bohužel i v opilosti má velmi dobrou artikulaci, takže nelze pochybovat, že jsou opravdu neslušná, neznámý mi věnuje dlouhý pohled a odevzdaný úsměv.

„Aspoň se na mě podívej, když s tebou mluvím, ty šmejde!“ vzteká se dál můj přítel.

„To už by stačilo, Vojto!“ přeruší ho dotyčný. Ve chvíli, kdy vysloví jeho jméno, mi pomalu začne docházet, že to asi nebude úplně cizí člověk.

Vojta se nadechne, aby odpověděl, ale ten druhý ho utne dřív, než stačí cokoliv říct: „Vím, že mě strašně nenávidíš, ale nebaví mě to poslouchat pořád dokola. Když už mi nedokážeš odpustit a smířit se s tím, že někdo jako já je tvůj bratr, mohl by ses ke mně chovat aspoň trochu slušně a neurážet mě na veřejnosti.“

Nějakou dobu mi trvá, než mi v hlavě secvakne a já si konečně uvědomím, s kým mám tu čest. Překvapeně zalapám po dechu a brada mi spadne pomalu až ke kolenům. Mlčky na něj zírám s vytřeštěnými očima, jako bych právě zahlédla přízrak.

Neznámého moje reakce pobaví.

Vlastně ne neznámého...

Vítka.

Vojtova bratra!

Jeho dvojče, o kterém zásadně nemluví...

Až do dnešního dne se o něm zmínil jen jednou. Jednou jedinkrát za celých čtrnáct měsíců, co se známe. Neřekl o něm však ani půl dobrého slova. Dozvěděla jsem se pouze to, že je to ten nejhorší člověk na světě.

A taky mě ujistil, že udělá všechno pro to, abych se s ním nikdy nesetkala.

Jenže teď stojí přede mnou a vůbec nepůsobí jako někdo, koho mi Vojta popisoval. Naopak, na první pohled je velmi sympatický.

Představovala jsem si ho tedy úplně jinak. Vlastně jsem si byla jistá, že musí vypadat přesně jako Vojta, když jsou jednovaječná dvojčata.

Víc jsem se však plést nemohla!

Vítek je o malinko vyšší a o dost hubenější. Rysy v jeho obličejí jsou také o poznání jiné. Zatímco Vojta má roztomile kulaté tváře, ty Vítkovy jsou propadlé. Na několika místech se mu rýsují znatelné linie vrásek. Pouze oči má k nerozeznání stejné jako Vojta. Jen na jeho nepřírozeně vyhublé tváři s vystupujícími lícními kostmi a špičatou bradou vypadají neobvykle velké, možná až děsivě obrovské.

Hlavu mu pokrývá černý šátek uvázaný v pirátském stylu, ze kterého však nevylézá jediný pramen hustých tmavých vlasů, tedy přesně takových, jaké má i můj Vojta. Mimoděk mě napadne, že pod tím šátkem ani žádné vlasy nejsou.

Vzápětí můj šokovaný mozek vyprodukuje další myšlenku, ze které mi zvláštním způsobem poskočí srdce. Vítek se nesnaží od Vojty odlišit. Jeho vzhled nezměnila touha vypadat jinak než bratr.

Změnilo ho něco mnohem horšího.

Takhle totiž vypadá člověk, na jehož vizáži se podepsala těžká nemoc...

„Ty jsi...?“ začnu pomalu. Stále ještě jsem z tohoto setkání naprosto konsternovaná.

„Vítek,“ odvětí stroze a napřáhne ke mně ruku. „Víc asi dodávat nemusím, ne?“

„Markéta,“ sdělím mu své jméno a stisknu nabízenou dlaň. Jeho prsty jsou nepříjemně studené a kostnaté. Stisk má však pevný. Podrží

mou ruku o něco déle, než je obvyklé, a bez mrknutí mi při tom hledí do očí.

„Nemluv s ním!“ zasyčí varovně Vojta.

Zřejmě to nebyla jediná věc, kterou měl na srdci a chystal se ji říct, jenže ho očividně přemůže nevolnost. Obličej se mu stáhne v bolestivé křeči. Odpotácí se kousek dál a opře se o zeď.

„Je hezké po tolika dlouhých měsících zase vidět svého bratra,“ pronese Vítek uštěpačně. „Zvlášť v takovém působivém stavu. Už se mi vážně stýskalo po jeho vybraném slovníku, kterým se mi snaží připomenout, za koho mě považuje. Každopádně musím uznat, že se tentokrát ještě držel zpátky. Obvykle mě nazývá mnohem hůř.“

Jeho hořký tón mi sevře srdce jako ledová ruka. „Moc se za něj omlouvám.“

„To je v pohodě.“

„Rozhodně to není...“

„Mohlo mě napadnout, že tu bude,“ přeruší mě a hlavou kývne k baru na protější straně ulice. „Chodí sem často už od střední. Neměl jsem mu lézt do cesty.“

„To je blbost! Nemůžeš se mu vyhýbat za každou cenu.“

„Věř mi, že můžu. Mám v tom bohatou praxi.“

Nevím, co na to říct, takže mlčím a nervózně se koušu do rtu. Pro Vítku je tohle téma patrně také uzavřené, jelikož už se k němu nezkouší nijak vracet. Chvilí tam jen tak v tichosti stojíme naproti sobě, načež se oba zadíváme na Vojtu.

Vítek se nesouhlasně zamračí. „Chceš s ním nějak pomoci?“

„Ne, díky. Tohle zvládnou.“

Vojta se pořád opírá o zeď, mírně se klátí ze strany na stranu a nepřítomně zírá do nebe. Pak se zašklebí, předkloní a bez jakéhokoli varování vyprázdní obsah svého žaludku přímo na chodník.

Jestli jsem si před chvílí myslela, že víc už se za něj stydět nemůžu, pletla jsem se. Cítím, jak se mi do tváří žene horkost. Nezadržitelně mi rudnou snad i uši.

„Nechci tě podceňovat, ale myslím, že nezvládneš,“ prohodí Vítek a rázným krokem vykročí ke svému bratrovi. Než se Vojta stihne pořádně rozkoukat a vyhodnotit situaci, pevně ho popadne kolem pasu a jednu jeho paži si volně přehodí kolem ramen.

„Nesahej na mě, ty hajzle!“ protestuje Vojta, přičemž se od sebe snaží Vítku odstrčit. „Slyšíš? Nehra-bej na mě těmi svými hnusnými prackami!“

„Tak se přestaň chovat jako kretén a nastup si do auta,“ opáčí Vítek autoritativně a silou ho přinutí k chůzi. Ačkoliv přejít silnici zpět k autu jim trvá celou věčnost, nakonec se to přece jen podaří.

S Vítkovou pomocí zastrkám vzpouzejícího se Vojtu na zadní sedadlo a pro jistotu ho tam zamknu. Několikrát našťvaně zabuší pěstmi na okýnko, než to vzdát a odevzdaně se natáhne na sedačky.

„Tak to by bylo,“ konstatuje Vítek.

„Děkuju,“ hlesnu vděčně.

„Není vůbec zač.“

Navzdory svým slovům vypadá, jako by ho to vyčerpalo víc než cokoliv jiného. Ztěžka oddychuje, ruce se mu chvějí a těsně pod lemem šátku se mu na čele perlí kapičky potu.

„Asi pojedeme,“ oznámím mu.

„Jasně, nebudu vás zdržovat.“

„Chceš se s ním zkusit rozloučit?“

„Chtěl bych se s ním rozloučit, ale on o to nestojí, takže se radši nebudu ani snažit.“

V očích se mu mihne smutek. Najednou působí dojmem nakopnutého štěněte. Musím potlačit nutkání ho obejmout a začít utěšovat.

Vítek mi galantně otevře dveře u řidiče a počká, až zalezu dovnitř.

„Hodně štěstí v novém roce,“ popřeje mi. „S mým bratrem ho budeš opravdu potřebovat!“

Výraz, který se mu usadí ve tváři, mluví za vše. Naposledy zalétne pohledem na zadní sedadlo, kde se Vojta válí v polobdělém stavu. Koutky mu na kratičký okamžik poklesnou a vzápětí se jeho rty zkroučí do pohrdavého úšklebku. Pak dveře za mnou zabouchne.

S povzdechem nastartuju a rozjedu se. Nejsem zrovna dobrá řidička, takže se mi to povede až na druhý pokus. Naštěstí Vojta není schopný mé počínání okomentovat jednou z jeho jízlivých poznámek. Vítek mi mávne na pozdrav a trpělivě vyčkává. Po několika metrech už sice nejsem schopná ho zahlédnout ve zpětném zrcátku, vsadila bych se však, že tam ještě hodnou dobu stojí a vyprovází nás smutným pohledem.

2. KAPITOLA

Ráno je ještě horší než předchozí večer. Tedy aspoň pro Vojtu. Já jsem jen pekelně unavená, zatímco on má výstavní kocovinu.

Domů jsme dorazili kolem půl druhé. Hodnou chvíli trvalo, než jsem Vojtu donutila, aby vešel do svého bytu, s mou pomocí se svlékl, lehl si do postele a spolkl tabletu aspirinu. Byl to doslova boj. Spát jsme šli až někdy kolem třetí ráno. Oba jsme přímo odpadli – já vyčerpáním, Vojta opilostí.

Když nás v půl sedmé vzbudí budík, který si Vojta na svém mobilu zapomněl vypnout, rozhodně se nedá říct, že bychom byli odpočatí. Vztek, který na něj mám díky jeho včerejšímu závěrečnému výstupu, se nepříjemnou melodií budíku ještě vystupňuje.

Samozřejmě jsem to já, kdo musí z postele vylézt, aby ho vypnul, jelikož Vojta není schopný prakticky ničeho. Několik minut mi zabere, než jeho mobil najdu v kapse kalhot, které měl včera na sobě a teď se válí někde na druhé straně ložnice, takže řev pořád zesiluje a zesiluje.

„Myslím, že umírám,“ zakňourá Vojta a přetáhne si deku přes hlavu vterinu poté, co budík konečně umlčím. „Takhle blbě mi snad ještě nebylo.“

„Nemáš chlastat, když to neumíš,“ podotknu uštěpačně.

„Přineseš mi vodu, prosím?“

„Co kdybys vstal a zašel si pro ni sám?“

„To nezvládnou.“

„Budeš muset.“

Vojta na mě namíchnutě zamžourá. „Ale já nechci vstávat, zatímco ty už jsi na nohou.“

„Stejně jednou budeš muset z té postele vylézt. Nejlépe ještě dnes. Takže můžeš rovnou začít.“

„Jsi zlá,“ obviní mě.

„Jo, to možná jsem. Ale musíš sám uznat, že si to momentálně zasloužíš.“ S těmi slovy ložnici opustím.

Nejsem úplně bezcitná, samozřejmě mi ho je svým způsobem líto. Jenže nad tou lítostí právě převládá vztek za to, co minulou noc předvedl. Dokážu překousnout ledacos, ale zážitek z včerejší noci je příliš živý, abych nad tím dokázala jen tak mávnout rukou a mlčky to přejít.

S přípravou snídaně se neobtěžuju. Vojta jíst určitě nebude, takže by to bylo naprosto zbytečné. Sama se odbudu poněkud tvrdým kouskem chleba s posledním plátkem sýra, který v lednici najdu. Chuť si spravím pořádnou dávkou kávy s mlékem z Vojtova výkonného a drahého kávovaru. Koupil ho hlavně kvůli mně, sám totiž kávu pije jen velmi výjimečně. Bylo to jedno z těch gest, kterými se pokoušel zajistit, abych si u něj nepřipadala tak cize.

Bohužel to moc nepomohlo...

Ačkoliv tu s Vojtou přechodně bydlím už několik měsíců, nikdy jsem se tu nezačala skutečně cítit jako doma. Možná právě to je důvod, proč se sem odmítám přestěhovat trvale, jak se mě Vojta už dobrých

pár týdnů snaží přesvědčit, a neustále utíkám do domu svých rodičů, kde pokaždé najdu útočiště ve svém starém dětském pokoji.

Stále ještě tu nemám většinu svých osobních věcí. Když pomínu kartáček na zuby, pár kosmetických přípravků v koupelně a oblíbený hrneček s motivem sluníček, tak vlastně vůbec nic. Podobně jsem na tom i s oblečením. Vojta mi sice vyhradil velkou část šatní skříně, já však zatím využila jen jedinou poličku, abych si tady nechala to nejnnutnější. I přesto jsem si navykla se o tento byt starat jako o vlastní a zcela automaticky přebrala povinnost uklízet, prát z velké části pouze Vojtovo prádlo, a především vařit, což jsem poslední dobou dělala častěji, než by se mi líbilo, a můj přítel mi při tom už dávno přestal pomáhat.

Když se ani po hodině Vojty nedočkám, znovu nahlédnu do ložnice. Během toho, co se snažil vyhrabat na nohy, patrně znovu usnul. Teď leží na zádech, roztažený přes celé dvojlůžko, a hlasitě chrápe. Sklenici vody očividně raději oželel.

Vstát se uráčí až někdy kolem poledne. Oblečený jen v přiléhavých černých boxerkách, které měl už včera a ve kterých následně i usnul, se plouživým krokem přiloudá do kuchyně, kde se zrovna mořím s přípravou novoročního oběda. Vypadá opravdu žalostně a zbědovaně. Vlasy mu trčí na všechny strany, obličej má bledý a pod očima se mu rýsují temné kruhy.

Neřekne ani půl slova. Pouze se kolem mě prosmýkne, aby ze skříňky vytáhl tu největší sklenici, jakou najde, a napustil do ní vodu přímo z kohoutku, přestože obvykle pije pouze balenou. Po očku sleduju, jak se loudá k jídelnímu stolu, kde se s bolestným heknutím

sveze na židli. Několika loky sklenici vyprázdní a s bouchnutím ji odloží. Ticho, které mezi námi panuje, začíná být čím dál tíživější. Cítím, jak mě ze svého místa pozoruje. Nehnu však ani brvou.

„Choval jsem se jako idiot,“ vypadne z něj náhle. Neurčitá intonace prozrazuje, že sám neví, jestli to myslel jako otázku, nebo jako hořké konstatování.

„Idiot je slabé slovo,“ syкну, aniž bych mu věnovala jediný pohled.

Za mými zády se ozve hluboké povzdechnutí. Slyším, jak Vojta vstává ze židle a přistupuje ke mně. Jeho svalnaté paže mě sevrou v pevném objetí. Přimkne se ke mně celým tělem a vzápětí ucítím jeho horké rty klouzat po mém krku.

„Promiň,“ zamumlá mi do kůže. „Moc se omlouvám.“

Nespokojeně zamručím.

„Vážně mě to moc mrzí.“

„Mě taky. Celý ten večer, který nestál za nic, a hlavně tvé chování.“

Hrubě ze sebe jeho ruce setřesu a dál pokračuju ve své práci. Natáhnu se pro nůž, ale Vojta mi ho jediným rychlým pohybem uzme a odloží na kuchyňskou linku. Pak mě pevně uchopí za ramena a opatrně otočí čelem k sobě.

„Promiň,“ zopakuje svou omluvu.

Naštvaně nakrčím čelo. „Fajn!“

Vojta se slabě pousměje, ačkoliv mu musí být jasné, že ještě nemá ani z poloviny vyhráno. Zlehka mi vezme obličej do dlaní a chvíli si zkoumavě prohlíží můj zamračený výraz. Ani ten ho neodradí od pokusu mě políbit. Já ovšem před jeho blížícími se rty uhnu.

„Dej si, prosím, sprchu a pořádně si vyčisti zuby,“ požádám ho věčně. „Fakt příšerně smrdíš.“

Vojta otráveně zakouří očima. Má slova ho však donutí se vzdálit. Místo, aby se odebral do koupelny, si ale znovu dřepne ke stolu.

„Zdál se mi strašně divný sen,“ zapřemýšlí nahlas. „Potkal jsem se v něm s Vítkem.“

„To nebyl sen,“ ujistím ho. Tentokrát se na něj zpříma podívám, aby mi neušel jeho výraz. Ačkoliv jsem myslela, že je to momentálně nemožné, Vojta zbledne ještě víc.

„Cože?“ zeptá se nevěřícně.

„Nebyl to sen,“ zopakuju, i když je mi jasné, že mě moc dobře slyšel hned napoprvé. „Skutečně jsme Vítka potkali. Přesněji řečeno, ty jsi ho zahlídl a okamžitě jsi na něj naběhl, aby ses do něj pustil. Tolik nadávek najednou jsem tě ještě nikdy vyslovit neslyšela.“

„Já jsem mu nadával?“

„Ano. Choval ses jako výstavní kretén.“

„A on...?“

„On byl na rozdíl od tebe střízlivý. A patrně je i rozumnější než ty, takže si zachoval chladnou hlavu. Možná to bylo tvoje jediné štěstí. Kdokoliv jiný by ti na jeho místě jednu natáhl. Myslím, že by ses mu měl za ten včerejšek omluvit! A taky mu poděkovat.“

„Proč bych mu měl, sakra, děkovat?“

„Protože jsi ve svém stavu nebyl schopný ani nastoupit do auta. Musel tě tam doslova nastrkat. Dalo mu to dost zabrat.“

„Tys ho nechala?“

„A co jsem asi tak měla dělat?“ obořím se na něj. „Byl jsi nalitý jak váza, sotva ses držel na nohou a já tě nějak potřebovala dostat do auta, což ses mi ze všech sil snažil znemožnit. Taky jsem mohla odjet bez tebe!“

Vojta překvapeně zamrká. „To bys neudělala.“

„Ale udělala,“ ujistím ho příkře. „Měla jsem tě vážně plné zuby.“

Zamračí se. Nejspíš si v hlavě znovu přehrává včerejší události.

Nebo se o to aspoň pokouší...

Neúspěšně.

Soudě tedy podle jeho nasupeného výrazu a nespokojeného vrčení.

Opět se otočím ke kuchyňské lince a sáhnu po noži. Několik minut se místností rozléhá jen klapání jeho čepele o plastové prkénko.

„Nikdy jsi mi neřekl, že je nemocný,“ přeruším mlčení jako první.

„Nebylo to nic, co bys potřebovala vědět,“ odsekne Vojta.

„Ty jsi celkově usoudil, že o něm nepotřebuju nic vědět, co?“

„To nejdůležitější jsem ti řekl – je to svině! To, že je nemocný, je pouze nepodstatný detail.“

„Mně to moc nepodstatné nepřijde.“

„Mám mu snad všechno prominout jenom proto, že je nemocný?“ zvýší hlas. „Ostatně, nebylo by to nic neobvyklého. Všichni mu kvůli tomu vždycky všechno odpustili. Všechno mu vždycky prošlo.“

„On si tu nemoc asi sám nevybral.“

„Ne, ale těžší z ní výhody celý svůj dosavadní život.“

Zášť, která mu pronikne do hlasu, je až děsivá. Z jeho slov mě zamrazí.

„Jak můžeš něco takového říct?“ nechápu.

„Kdybys ho znala, řekneš to taky.“

„Proboha, Vojto! Posloucháš se vůbec? Mluvíš, jako by Vítek onemocněl schválně. Myslíš, že je takto spokojený? Že si užívá všechnu tu bolest, kterou mu jeho nemoc přinese? Podle toho, jak vypadá, jí asi nebude málo.“

„Jak vypadá?“ vypadne z něj automaticky. Vzápětí své otázky očividně zalituje, protože dodá: „Ne že bych se o něj nějak zajímal. Ptám se jen ze zvědavosti.“

„Vždyť jsi ho včera sám viděl!“

„Moc dobře si to nevybavuju,“ přizná neochotně. „Jak teda vypadal?“

„Nedokážu to přesně popsat. Působil prostě jako člověk, na kterém se podepsalo něco dost nepřekného.“

„Takže žádná změna,“ prohlásí chladně.

„Co mu vlastně je?“

„Rakovina,“ potvrdí mou domněnku. Řekne to s naprostým klidem, jako by se jednalo o pouhou rýmu. „Neptej se na podrobnosti, fakt je nevím. Začalo to nálezem na játrech, když mu bylo deset. Operovali ho, dali mu chemoterapii a bylo to účinné. Do roka byl relativně v pohodě. Jenže ve třinácti se to vrátilo. Celý proces se opakoval. A pak znova a znova a znova. Pořád dokola to samé, až jsem se v tom začal ztrácet. Vracelo se to a zase mizelo. Bylo to jako na houpačce. Pokaždé, když léčba zabrala, všichni doufali, že už bude klid, jenže nebyl.“

Na chvíli se odmlčí, načež se na mě přísně zahledí. „A hlavně ode mě nechtěj vědět, jak je na tom teď. To taky nevím a nehodlám to zjišťovat.“

„To tě to ani trochu nezajímá?“

„Nejde o to, že by mě to vyloženě nezajímalo. Jenom mi prostě začalo být jedno, co se vlastně dozvím. Zprávy o jeho zdravotním stavu nijak neprožívám.“

„To nemyslíš vážně, že ne?“

„Myslím to naprosto vážně! Když onemocněl, rodiče brzo přestali brát na vědomí, že mají ještě jedno dítě. Nestarali se o mě, nezajímali jsem je. Když byl Vítek v nemocnici, byli tam s ním, zatímco já trčel doma úplně sám. Matka tam zůstávala přes noc, otec se vracel pozdě večer v mizerné náladě. Když byl Vítek doma, všichni kolem něj poskakovali jako cvičené opice, zatímco se mnou sotva promluvili. Nikdo se nestaral o to, jak se cítím já. Vůbec nikdo, ani on! Tak proč bych se měl teď starat o to, jak mu je?“

„Chápu, že to pro tebe muselo být těžké, ale...“ začnu pomalu a pečlivě volím slova, jenže Vojta mě přeruší.

„Nic nechápeš!“ zařve.

Polekaně sebou trhnu a praštím se do zad o kuchyňskou linku. Vojta obvykle nebývá přehnaně vznětlivý.

Nikdy na mě nekřičel.

Ani když jsme se hádali.

Tohle je poprvé...

Oba si to uvědomíme ve stejnou chvíli. Atmosféra v místnosti rázem zhoustne. Na několik minut zavládne tíživé ticho. Měřím si Vojtu podrážděným pohledem, zatímco on přede mnou uhýbá očima.

„Bylo toho mnohem víc než jen zničené dětství,“ procedí skrz zaťaté zuby. „Je to dlouhý příběh.“

„Času máme dost, můžeš začít vyprávět,“ vyzvu ho roztřeseným hlasem. „Řekni mi, co všechno se mezi vámi stalo. Pověz mi, jaký máš důvod svého bratra nazývat sviní a úplně ho odstříhnout.“

„Ne,“ odmítne. Opět nevědomky zvýší hlas. „Nebudu o tom mluvit!“

„Proč?“

Vojta místo odpovědi pevně semkne rty do úzké rovné čárky. Pěsti zatne tak silně, až mu zbělají klouby. Několikrát se trhaně nadechne.

„Proč?“ zopakuju svou otázku. Nechci ho zbytečně provokovat, ani v něm vyvolávat vztek. Ale otázka, co jeho bratr udělal, že Vojtova averze došla až do takového stádia, mi vrtá hlavou už od chvíle, co se poprvé o svém dvojčeti zmínil.

„On vůči tobě očividně žádnou zášť necítí,“ nadhodím, jelikož Vojta stále zarytě mlčí.

„On k ní taky nemá důvod!“ Své tvrzení doprovodí rázným prásknutím otevřenou dlaní do stolu. Prudce se zvedne a přistoupí ke mně.

„Prostě to nech být,“ požádá mě příkře. „Nechci se v tom štourat a nepřēju si, abys to dělala ani ty. Nebudu o něm mluvit. Nemá smysl to jakkoliv rozebírat, stejně to nic nevyřeší.“